SORIN CERIN

ILUZIA MÂNTUIRII

Poeme filosofice

2022

Sorin Cerin
Iluzia mântuirii – poeme filozofice

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Iluzia mântuirii : poeme filosofice / Sorin Cerin.
- Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-095-3

821.135.1

© Editura Estfalia Bucureşti
Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate editurii și autorului. Orice reproducere, totală sau parţială a conţinutului acestei lucrări fără acordul scris al editorului sau al autorului este ilicită şi se pedepsește conform Legii dreptului de autor sau folosirea integrală sau parțială a conţinutului acestei lucrări fără trimiterea la sursă constituie contrafacere și este interzisă.

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-095-3

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
- ILUZIA MÂNTUIRII-
-Poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
- ILUZIA MÂNTUIRII-
-Poeme filosofice-

SORIN CERIN
- ILUZIA MÂNTUIRII-
-Poeme filosofice-

SORIN CERIN
- ILUZIA MÂNTUIRII-
-Poeme filosofice-

1) Lacrimile Inimilor de Cer ale Legendelor

Fericirile răcite strănută,
împotmolite-n rădăcinile amare,
răsfirate din trupurile inerte și înghețate,
ale Destinelor,
inconștiente, indiferente și bolnave,
de Aglomerația de Cuvinte orfane,
ce zac zgribulite,
la ferestrele de jar,
ale Iubirii,
spărgând Clepsidrele incandescente,
din Privirile,
Iluziilor Existenței,
Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
ale Singurătăților Nemuririi,
Morții,
din care își extrag seva,
Lacrimile Inimilor de Cer,
ale Legendelor,
despre Țărmurile Nemărginirii,
pe care existam,
de dinainte de a fi Timpul.

2) Revedere

Regrete târzii,
plouă cu Lacrimi de Mistere,
peste Răsăriturile pierdute ale Focului Sacru,
stins în Vatra Amintirilor,
la care mai sperăm să ne încălzim,
Singurătatea Nemuririi,
Morții,
din sângele scurs al Gândurilor,
prin șanțurile pustii și triste,
ale Pașilor vagabonzi ai Destinului,
care ne rătăcesc și acum Durerile,
prin Inimile de Cer,
ale Viitorului,
care nu ne mai aparține,
mai demult decât Vremea Zodiilor,
ce nu mai cad niciodată,
în brațele zilelor noastre de naștere,
ca să ne prevestească,
Revederea.

3) Focul Sacru al Eternității Clipei

Instinctul adânc al Iubirii,
a fost trezit de vulcanii Simțurilor,

a căror lavă fierbine și incandescentă,
ne topește Viitorul,
pentru a-l turna,
în forma Inimilor de Cer,
pe care să le vândă,
Iluziile Existenței,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
pentru a fi dăruite,
Lanțurilor de Vise,
pe care să le purtăm,
agățate de gâturile Speranțelor
Prin Cimitirele de Cuvinte,
care n-au fost în stare,
să ne spună vreodată,
cât de mult poate arde,
Focul Sacru al Eternității Clipei,
și pentru noi.

4) Prin ospiciile Timpului

Urme adânci și grele,
naufragiate prin Amintirile rupte,
din Calendarele,
care și-au pierdut mințile,
prin ospiciile Timpului,
de atât de multă Solitudine,

zac înghețate,
de frigul rătăcit,
prin Cuvintele bolnave,
ale Singurătății de noi înșine,
care ne sfârtecă și acum,
întruparea Clipelor pe care le irosim,
așteptând trenul Regăsirii,
care nu va mai trece vreodată,
prin gara Destinului nostru.

5) Izbăvire

Cascade de Zile,
se sparg,
lovite de tăișurile stâncilor,
Cuvintelor împietrite,
ale Remușcărilor,
la Icoanele cărora ne rugăm Răsăriturile,
să nu se mai reîntoarcă niciodată,
pe străzile lipsite de sens,
ale Viselor cu Mințile pierdute,
printre tarabele cu Nimicuri,
vândute de către Iluziile Existenței,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
Destinelor noastre,
încarnate în Unghiile disperate,
care-și sfârtecă,

Țărâna Păcatelor Originare,
sperând să găsească până la urmă,
Izbăvirea,
de noi înșine.

6) Corifei ai Dezumanizării

Pietrele de moară,
agățate la gâturile Cuvintelor,
au încremenit,
Privirile înghețate,
de frigul aspru și insolent,
al Indiferenței,
afișate de Sfinții Părinți,
ai Iluziilor Vieții și Morții,
pe la Mesele somptuoase de Taină,
cu cine de Promisiuni îmbelșugate,
arătate nouă cu nesimțire,
celor atât de înfometați,
din Icoanele unor Deșertăciuni,
care ne amenință și azi Viitorul,
cu Focul Sacru al Iubirii Păcatelor Originare,
care le-ar aprinde Infernul,
acestor corifei ai Dezumanizării,
care susțin o Credință,
după chipul și asemănarea,
Crimelor lor.

7) Divinitatea Binelui Nimănui

Compromisuri dezrădăcinate,
din lipsa de discernământ,
a unui Dumnezeu,
indolent și dezinteresat,
de Greșelile Creației,
replantate în Trecutul Pașilor,
legați cu ghiulele de tun,
de ruinele Catedralelor Conștiinței,
ce urmează a fi detonate,
cu explozibilul puternic,
al Credinței în Absurdul,
crimelor și fărădelegilor,
Sfinților Părinți,
ai Incertitudinilor
care țin de partea Societății de Consum,
Predestinată,
de Divinitatea Binelui,
Nimănui.

8) Întrucât suntem Predestinați

Lanțuri răstignite,
pe lemnul putred,
al Întrebărilor fără Răspunsuri,

ne leagă și acum,
de Păcatele Originare,
cu Trecutul incert,
care se ascunde parșiv,
prin sângele Strămoșilor,
înghețat de lepra falselor Credințe,
în tot ceea ce nu suntem,
și nu vom putea fi vreodată,
clădiți,
după chipul hidos și asemănarea lugubră,
a Iluziilor Mântuirii,
Existenței Păcatelor Originare,
de care n-am fi avut nevoie,
întrucât suntem Predestinați.

9) Prin care ni se taie

Rătăciți, izgoniți și hărțuiți,
prin Catedralele închinării la idolii Suferințelor,
hrăniți de Iluziile Mântuirilor Predestinate,
după chipul și asemănarea,
Compromisului absurd al Credinței,
în Ierarhia Crimei și Subjugării,
Sufletelor tatuate,
cu cioburile Oglinzilor Paralele,
ale Creației Greșite,
prin care ni se taie,
Urmele Regăsirii ancestrale a Iubirii,

acoperite cu pâcla tenebroasă,
izvorâtă din Iluziile Existenței,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
pe care suntem forțați să o bem,
din cănile de pustiu ale Viitorului,
unui Dezastru.

10) Care ne traversează deșerturile

Zarurile măsluite,
ale Iluziilor Mântuirii,
au fost aruncate,
de Păcatele Originare,
ale unui Dumnezeu,
care ne-a ucis,
adevăratul nostru Dumnezeu,
aruncând cu pietrele grele,
ale Speranțelor răstignite,
pe Orizonturile,
ce nu le vom putea prinde niciodată,
nici chiar în Pumnii mascați,
de către Predestinarea Creației Greșite,
mascată în Fericire,
care ne lovește,
pe străzile Pustiurilor de Cuvinte,
care ne traversează deșerturile,
Timpului nostru.

11) Cănile de pustiu ale Predestinării

Departe în Lumina Divină,
a Ochilor Frumuseții,
mi-am lăsat Destinul,
să mai zăbovesc o Clipă de Eternitate,
pe rămășițele a ceea ce a mai rămas,
din Strămoșii Icoanelor,
la care ni s-a rugat până și Timpul,
să fie lăsat în pace,
să plece către Zările,
unde Iluziile grele ale Existenței,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
nu mai sunt agățate,
de gâturile Viselor Iubirii,
care sunt aruncate,
în vâltorile Societății de Consum,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
spre a fi înecate,
cu înghițiturile Deșertăciunii,
în Apa murdară a Vieții,
băută ca de fiecare dată,
de cănile de pustiu,
ale Predestinării.

12) Predestinați aici

Grote pustii și reci,
prin care,
încă se mai ascunde,
Străinul Subconștient al Adevărului Absolut,
din Inimile de Cer încremenit,
în frigurile de sfârșit de Lume,
ale ferestrelor Regăsirilor sparte,
din Respirația în agonie,
a unei Iubiri,
care ne privește tăcută,
printre Lacrimile grele,
ale buchetelor de Amintiri,
dăruite Eternității noastre de Clipă,
rupte din Steaua Luminii Divine,
de Dincolo de Timp,
pe care locuiam nepăsători,
că vom putea fi vreodată Predestinați,
aici.

13) Are cu ce să se hrănească

A câtea Zi e azi?,
cu ce numere,
ne-a însemnat Dumnezeul Rătăcirilor?,
prin Labirinturile descompuse,

de rămășițele Eternităților de Clipe,
pe care le-a irosit,
Timpul,
la maternitatea ruinată a Lumii,
căreia i-am fost Predestinați,
pentru a ne umili,
până și Iluziile Mântuirii Existenței,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
cu atât de multe Icoane ale Suferinței,
încât Societatea de Consum,
a Sfinților Părinți,
ai Absurdului,
are cu ce să se hrănească,
pe Veșnicie.

14) Din sângele fierbinte al unei Iubiri

Ziduri neclintite de Vorbe Goale,
se împotrivesc,
Privirilor descompuse,
ale Căutărilor de Sine,
pe care le pierdem,
la ruletele măsluite ale Orizonturilor pustii,
din Inimile de Cer,
rătăcite printre Iluziile Existenței Mântuirii,
Păcatelor Originare ale unui Trecut,
care nu ne-a aparținut niciodată nouă,

celor cărora,
ne-a fost ascuns,
Străinul Subconștient al Adevărului Absolut,
din sângele fierbinte al unei Iubiri.

15) Justiție

Până și spinii Cuvintelor au fost răniți,
cu Sângele minelor de Înțelesuri,
pentru ca Justiția,
legată la ochi,
să nu vadă Adevărurile,
și-a făcut propria Catedrală de Balanțe,
la care să se închine Blestemele,
ce nu pot ajunge mai departe,
de propriile Spirite,
mutilate de Așteptările,
cu tălpile Orelor roase,
de atât de mult urcat,
pe pantele tăioase,
ale fiecărei Clipe,
irosite de Iluziile Izbăvirii Existenței,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
care ne pândește,
pe la colțurile,
Întâmplărilor Neîntâmplătoare.

16) Armuri de Cuvinte

Dansuri rupestre,
leagă Zările de propriile Vise,
pierdute-n Depărtările,
Armurilor de Cuvinte,
ruginite și nespălate,
pe care nici o Săgeată de Zâmbete,
nu a reușit să le străpungă vreodată,
sfârtecându-le plumbul greu și indiferent,
al Norilor,
opaci de atâtea Înțelesuri,
care tunau și fulgerau,
peste pământurile întrupării Zilelor noastre,
oferite ca ofrande,
Zeilor Absurdului,
Societății de Consum,
Iluzii deșarte ale Izbăvirii,
de noi înșine.

17) Singurătatea Florilor de Vise

Resturi de Cuvinte,
măturate de Lacrimile Ploilor zgribulite,
ale Predestinărilor,

ce-ar dori să evadeze,
din închisorile Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
unde au clădit Iluziile Mântuirii,
Gratiilor grele de plumb,
ale Așteptării Nemuririi,
Morții,
din care Privirile și-au făcut,
false Povești de Iubire,
pe care le depănau,
Singurătății Florilor de Vise,
dăruite Eternităților de Clipe irosite,
ale Timpului neiertător.

18) Măcinate de propriile Adevăruri Absolute

Strigătele Surde,
ale Marilor Tăceri,
se surpă în Sângele pietrificat,
pentru sculpturile Viitorului,
rece și desfigurat,
al Predestinărilor noastre,
propovăduite
de Sfinții Părinți,
creați după chipul și asemănarea,
Morții,
ca apărători ai Deșertăciunii,
în cinstea marilor Sărbători,

ale Iluziilor Existenței Mântuirilor,
Păcatelor Originare,
din Inimile de Cer,
închinate la tălpile Iubirilor,
măcinate de propriile Adevăruri Absolute,
cărora le este interzisă,
șederea în această Lume.

19) Din vinul Iubirii

Victoriile Stelelor Căzătoare,
ale Destinelor,
împrăștiate printre Mormintele Cuvintelor,
au început să înmugurească,
noile Iluzii ale Existenței Mântuirilor,
Morții,
care ne privesc neputincioase,
din colțurile întunecate,
ale Gândurilor,
pe care am dori să le descărcăm,
peste Norii Cerului de Inimi,
care se abat plini de Furtuni,
asupra Viitorului Singurătății,
ospătându-l la fiecare Eternitate de Clipă irosită,
cu câte o cană fierbinte de pustiu,
plină cu drojdia rămasă,
din vinul Iubirii.

20) Tălpile Destinelor

Cămăși reci și tăioase,
ale Morții,
rup carnea Viselor,
înecate în Iluziile Mântuirilor,
Singurătății Nemuririi,
pentru a o găti,
pe rugurile aprinse ale falselor Iubiri,
care ni se oferă zilnic,
prin Bordelurile Cuvintelor,
pe care le bem,
în cănile ciobite,
ale Clepsidrelor pustiite,
de tălpile Destinelor,
gata să ne ucidă,
și ultima fărâmă de Libertate,
care nu este pe placul,
Societății de Consum,
Mistificări.

21) La mica înțelegere a Nimicniciei

Remușcări rupte,
din Calendarele somptuoase,

de pe frunțile pline de sudorile Răzbunărilor,
din Gândurile meschine,
surpate în Țărâna întrupării,
Iluziilor Existenței Mântuirilor,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
la care ni se închină,
Catedralele de Neliniști,
aprinse de Furtunile Literelor de Foc,
ale Scripturilor unor Iubiri mistificate,
de Dumnezei obsceni și criminali,
gata să-și verse mânia,
peste supușii Păcatelor Originare,
pe care le-au târguit,
la mica înțelegere a Nimicniciei,
dându-le pe Nimic,
Iluziilor Vieții noastre.

22) Altare false

Scripturi zidite,
în pereții plini de mucegai ai Destinelor,
pentru a le deprinde cu împărțirea Suferințelor,
destinate Lanțurilor care ne încătușează,
Iubirile,
răstignite de Credință,
prin Închisorile de Suflete,

unde Dumnezeul Nimănui,
ne-a încarcerat fiecăruia,
Străinul Subconștient al Adevărului Absolut,
pentru a cunoaște,
doar ceea ce ne pot permite,
Păcatele Originare,
ale Absurdului acestor Iluzii ale Existenței,
care suntem obligați să le simțim,
ca fiind Paradis sau Infern,
în funcție de cât de mult,
acceptăm sau nu,
să fim mințiți,
de altarele false,
ale unor Icoane de Interese meschine,
care ne privesc cu ochii goi,
ai Zădărniciei.

23) Să ne măcinăm Suferințele

Zbor neliniștit,
peste Zodiile răposate ale Norocului,
pe care aș vrea să le readuc la Viață,
pentru a le dărui,
Străinului Subconștient al Adevărului Absolut,
din Zâmbetul Ochilor tăi,
care mă privește neputincios,
în fața Iluziilor Existenței Mântuirii,

de Păcatele Originare,
create de Dumnezeul care ne-a predestinat,
să ne măcinăm Suferințele la moara Infernului,
care aduce bunăstare Societății de Consum,
a Eternităților de Clipe,
irosite prin Lacrimile Neputinței,
de a fi cei de dinainte de a exista,
Timpul,
unei Despărțiri pentru veșnicie,
de noi înșine.

24) A dat vina pe Visele noastre

Am devenit,
roți împotmolite-n propriile rotiri,
către aștrii care în mod greșit,
îi considerăm ca fiind Stelele Luminii Divine,
ale Destinelor noastre,
de dinainte de Timp,
când nici una dintre ele,
nu putea să cadă,
de pe bolta Sufletelor noastre,
în Infernul țărânii unei Întrupări,
care ne-a ars Eternitatea Clipei Iubirii,
la ghena de gunoi a Sfârșitului,
fiindcă n-ar fi acceptat,
pentru nimic în lume,

Păcatele Originare,
ale unui Dumnezeu meschin,
care a dat vina greşelilor Creației lui,
pe Visele noastre.

25) Liber zborului

Dacă n-ar exista,
Dumnezeul Păcatelor Originare,
n-ar fi nici Bisericile,
care ne leagă lanțurile Neputinței,
de Privirile care rătăcesc abătute,
prin Piețele de Sentimente contrafăcute,
pline de chimicale artificiale,
obținute din Plăceri falsificate,
pe care ni le așează,
pe mesele de taină ale Iubirilor,
Sfinții Părinți ai Scripturilor,
pline de Porunci,
destinate Societății de Consum,
Orbire,
care ne lasă să deprindem gustul unic și pătimaș,
despre cum poate fi ucis,
Străinul Subconștient al Adevărului Absolut,
din Inimile noastre de Cer,
care a fost cândva liber pentru Zborul,
Îngerilor noștri păzitori.

26) Prin închisorile întrupărilor

Atunci când Dumnezeu,
a învățat să numere,
cu siguranță că nu știa,
câte Iluzii ale Existenței vor nimici,
Iubirile,
cu Singurătatea Nemuririi,
Morții,
izvorâtă din Păcatele Originare,
pe care le-a creat,
după ce ajunse la Nesfârșit,
cu Numărătoarea,
fiindcă ne par o Veșnicie,
Suferințele acestei Lumi,
pe care le împărțim cu Absurdul,
Societății de Consum,
pe care suntem obligați,
să o clădim,
după planurile Iluziilor Vieții,
care nu lasă să existe,
nici cele mai mici erori de calcul,
privind datele nașterilor și a morților,
a toate câte sunt și vor mai fi,
prin închisorile întrupărilor.

27) Îndeajuns de perfecți

Crengi lipsite de sens,
rătăcesc prin Arborele Genealogic,
al Strămoșilor Greșelilor noastre,
îndatorați cu propria Viață,
Iluziilor Existenței Mânturii,
de noi înșine,
cei de dinainte de Timp,
condamnați la Singurătatea Nemuririi,
Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
rupte din Greșeala Păcatelor Originare,
ale unui Dumnezeu lipsit de scrupule,
care nu a fost capabil,
să ne facă îndeajuns de perfecți,
pentru a nu greși la fel ca și El.

28) Catedrale de plăceri biblice

Cel care a aprins prima dată,
Lumina Divină,
în Întunericul Necunoașterii,
a fost Străinul Subconștient al Adevărului Absolut,
din Marea Contemplare Universală,
a Evenimentului Primordial,

care sălăşluieşte în fiecare dintre noi,
ascuns și interzis,
de Iluziile Existenței Mântuirii,
fiindcă nu le convine Păcatelor Originare,
ale Mistificărilor din Icoanele plângătoare,
după Ierarhia avuțiilor Lumești și nicidecum Cerești,
să existe cu adevărat Fericire și Împlinire,
fiindcă și-ar pierde obiectul muncii,
care este Credința izbăvirii de Răul,
ce le construiește Catedrale de plăceri biblice.

29) Iubindu-ne atât de mult

Mi-e atât de greu,
să cred în Orizonturile Icoanelor,
atârnate de cuiele ruginite ale Viselor,
știind că Ochii tăi,
nu pot fi redați de pensula,
Străinului Subconştient al Adevărului Absolut,
fiindcă întruchipează Perfecțiunea,
de dinainte de Timp,
a Sentimentelor pe care Lumea le-a pierdut,
odată cu nașterea,
Păcatelor Originare,
din care ne-am înfrupta,
împotrivindu-ne Dumnezeului,
care nu a fost niciodată al nostru,

spre a aștepta,
în Paradisul biblic,
străin de noi înșine,
trenul Zilelor,
care să ne ducă în Infernul,
celor care încalcă Poruncile,
Umilinței și Deznădejdii,
unde ne-am dori să ne regăsim,
Steaua pierdută a Destinului,
care știm că nu a reușit să cadă,
iubindu-ne atât de mult,
încât și acum se află acolo,
pe bolta Sufletelor noastre.

30) N-a auzit niciodată de Timp

Primește-ți,
Străinul Subconștient al Adevărului Absolut,
și lasă-l să-ți tragă perdelele Gândurilor,
de pe ferestrele,
Luminii Divine a Iubirii,
care să ne inunde Sufletele Cuvintelor,
atât de întunecate,
de la Noaptea Iluziilor Existenței Mântuirii,
de care nu am avut niciodată nevoie,
ca să ne despartă de noi înșine,
cei care am fost sortiți să rămânem împreună,

pentru o Eternitate de Clipă,
pe Steaua Predestinării,
care n-a auzit niciodată de Timp.

31) Unde ne dorim să rămânem

Reușisem să-mi adun Gândurile,
ninsorilor de Cuvinte,
în troiene de Amintiri,
care ne topeau,
lacrimile Zăpezilor unor Speranțe,
de pe fruntea,
Iluziilor Existenței Mântuirii,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
pe care le credeam a fi Sentimente,
Netrecătoare,
până când am înțeles,
cât de adânci pot fi Fântânile de Vise,
care dăruiesc Apa Iubirii,
încât sunt în stare să o scoată,
din cele mai îndepărtate zări ale Universului,
de dinainte de Spații și Timpi,
unde ne dorim să rămânem,
pentru totdeauna.

32) Ciobesc Zâmbetele Cuvintelor

Reclame de prost gust,
regizate de Iluziile Existenței Mântuirilor,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
false și dezonorante,
ciobesc Zâmbetele Cuvintelor,
ce-ar fi fost preferate,
până și de Bisericile Protestatare ale Zădărniciilor,
din Morala pe care o afișam unul altuia,
pe buzele reci ale orizonturilor,
în care ne pierdeam,
sărutându-ne Viitorul,
jenați de tupeul unui Dumnezeu,
neiertător și răzbunător,
tocmai cu Iubirea,
din care susține că ne-ar fi clădit.

33) Probe de rezistență

Răsărituri respinse,
la probele de rezistență,
de către Amintirile,
care nu-și mai suportă propriii Pași răsculați,

ai Zâmbetelor împietrite,
care pietruiesc,
drumurile desfundate ale Gândurilor,
Iluziilor Existenței Mântuirii,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
care ne trezește în fiecare Dimineață,
știind că nu ne-a mai aparținut,
de dinainte de a sorbi,
Apa rece și uscată a Vieții,
din urmele înfipte adânc,
în Pământul întrupărilor,
Nimănui.

34) Calendarele Eternității Clipei

Iubirea nu este admisă de Iluziile Mântuirii,
fiindcă nu se poate întrupa,
în Pământul rece și lipsit de sens,
care ne-a zidit de viu,
Străinul Subconștient al Adevărului Absolut,
ucigându-i menirea,
între Zidurile inerte,
ale Privirilor pierdute și debusolate,
din Ochii rupți,
prin paginile risipite pe Mormintele Cuvintelor,
de către Calendarele Eternității Clipei,

care nu pot ști,
Anii grei și gârboviți ai Naşterilor,
ce risipesc atâtea Veșnicii,
din sângele scurs pe lespezile de piatră,
ale Viitorului de Morgă,
al Vieților noastre.

35) Eterul Nimicniciei Cuvântului

Jocuri de Speranțe contrafăcute,
care n-au sperat niciodată,
se îmbulzesc,
pe scenele insalubre,
care ne-au mai rămas,
ale Iluziilor Existenței Mântuirilor,
din care nici Eterul Nimicniciei Cuvântului,
nu mai poate ucide Iubiri,
cum făcea odată,
când acestea mai existau cu adevărat,
pe străzile Zâmbetelor,
din Răsăriturile care au emigrat,
către alte zări,
ale Singurătății Nemuririi,
Morții,
care nu mai au nici ce să mai ucidă aici,
fiindcă toate Eternitățile de Clipe,
au fost cheltuite până la ultima,

de către Timpul,
care a dispărut subit,
din maghernița lui cu nume de Predestinare,
rămânând doar,
praful și pulberea,
Uitării.

36) Regretele care muncesc de zor

Valurile Gândurilor,
rup talazurile Compromisurilor,
pe care vor să la taie în bucăți de Uitare,
pentru a le folosi la încălzit,
în soba Destinului neiertător,
cu Regretele care muncesc de zor,
la Creația noilor Zile ale Deșertăciunii,
Iluziilor Existenței Mântuirilor,
sub streașinile cărora,
se ascunde Timpul ud leoarcă,
de Apa Uscată a Vieții,
pierdută în deșertul,
însetaților etern de Fericirea,
care nu s-a arătat niciodată,
până acum,
pe sub pleoapele,
vreunei Iubiri contrafăcute.

37) Este doar fumul negru și înecăcios

A început să plouă,
cu Inimi de Cer întunecat,
plin de Furtuni prelinse,
peste frunțile reci și ridate ale Viitorului,
care nu mai reușește să ne rupă Predestinarea,
de Iluziile Existenței Mântuirilor,
în cugetele cărora,
am devenit carnea Păcatelor Originare,
care trebuie friptă,
pe rugurile încinse ale Infernului,
unde unica înălțare,
este doar fumul negru și înecăcios,
al Non-Sensului acestei Lumi.

38) Scormonesc Pământul întrupării

Unghii de Amintiri,
descărnate de noi înșine,
scormonesc Pământul întrupării,
Iluziilor Existenței Mântuirilor,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
până când le dă Sângele Apusurilor,

peste buzele înghețate și indiferente,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
care nu mai pot exclama,
nici măcar adresa,
unde a trăit undeva-cândva,
Iubirea,
Strănului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
din Privirile aprinse,
de flăcările Focului Sacru,
din Eternitatea Clipei,
la tălpile căreia am îngenuncheat,
sperând că vom reuși să ajungem,
în Steaua Predestinării noastre,
de dinainte de Timp și Spațiu.

39) După ultima modă a Suferinței

Aripile Viselor obosite,
abia mai duc Zborul Amintirilor,
către zările Lacrimilor,
din Icoanele care zugrăvesc,
Ochii vii ai Nemărginirii,
dezertată din Societatea de Consum,
Regrete și Compromisuri,
vândute sub masca Fericirii,
de către Iluziile Existenței Mântuirilor,

care ne dau în schimbul,
Străinului Subconștient al Adevărului Absolut,
luat cu sălbăticie de către Destin,
Păcate Originare,
de toate formele și culorile,
pentru a ne croi Viitorul,
după ultima modă a Suferinței.

40) Preluându-ne Calea

Rememorări ancestrale,
ning peste Ochii Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
care ne privește adâncurile Sufletului,
încercând să ne transmită,
că Iubirea,
este deasupra Cimitirelor de Cuvinte,
din cugetele Iluziilor Existenței Mântuirilor,
pe care le adoră atât de mult,
Dumnezeul Păcatelor Originare,
care este neîntrecut în Creația Infernului,
pe care ne-a dăruit-o,
fiind atât de Singur,
fără noi,
încât s-a decis să ne despartă,
pentru a ne avea pe fiecare în parte,
în câte o Icoană a Deșertăciunii,

la care să se închine pe viitor,
alte Vise care vor spera zadarnic,
la Eternitatea Clipei,
preluându-ne Calea.

41) Cei sortiți acestora de care am fugit

Alergăm neîncetat,
printre tulpinile dese,
ale Iluziilor Mântuirii,
de care ne accidentăm adesori,
lovindu-ne violent,
de Zidurile apăsătoare,
ale Icoanelor Iubirii Contrafăcute,
în laboratoarele josnice ale unui Dumnezeu,
al Greșelii,
unei Creații a Păcatelor Originare,
ajunse în Viitor,
mai repede decât noi,
cei sortiți acestora,
de care am fugit,
crezând că ne vor pierde,
Urmele Pașilor,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut.

42) Greață Crepusculară

Obligați să gustăm rădăcinile amare,
ale Zidurilor ucigătoare,
ridicate de Iluziile Mântuirilor,
ale Păcatelor Originare,
care ne despart,
de Străinul Subconștient al Adevărului Absolut,
simțim de fiecare dată,
Greața Crepusculară,
a Viitorului care nu înțelege,
cum de ne-am părăsit Fântânile Viselor,
pentru a ne refugia,
în Cimitirele de Cuvinte,
ale Privirilor subjugate de Gânduri,
când am fi reușit la fel de bine,
să alegem în continuare,
Singurătatea Nemuririi,
Morții,
pe care să o afișăm plini de Emfază
Hazardului.

43) Jarul Amintirilor rămase ale Nimănui

Roți încețoșate de Gânduri,
ne învârt Zilele în caruselul Morții,
până când cad alături de noi,

în brațele Singurătății Nemuririi,
Uitării,
a Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
prin care respirăm,
aerul tare și rece al Înălțimilor,
Inimilor de Cer,
care au fost obligate să coboare,
în Mormintele Cuvintelor,
risipite prin Verile fierbinți,
ale Viselor descompuse,
pe jarul Amintirilor,
rămase ale Nimănui.

44) Morminte de Obsesii

Remușcări răstignite,
pe versanții prăpăstioși ai Viitorului,
cad în avalanșe,
ucigându-ne Eternitatea Clipei,
în care ne adăposteam,
Cuvintele ce-au devenit orfane,
de Privirile sincere,
ale Inimilor de Cer,
răsărite pe străzile Zâmbetelor,
nerostite,
atât de înghețate acum,
care zboară spre Nicăieri,

de pe buzele Marilor Tăceri,
ale Mormintelor de Obsesii,
în care ni se îngroapă,
Speranțele.

45) Nu reușește să înțeleagă Nimic

Stânci iscoditoare de Păreri,
despart Prăpăstiile dintre mine și tine,
tăindu-ne Inimile de Cer,
în felii de Cuvinte,
unse pe Sufletele reci,
ale Iluziilor Mântuirii,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
care ne desparte,
de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
fără de care,
nu vom fi niciodată noi,
cu toate că ne vorbim,
atât de multe unul altuia,
încât Eternitatea Clipei,
nu reușește să înțeleagă Nimic.

46) Cu atâta evlavie

Ne-am Întâlnit Neîntâmplător,
Moartea,
pe Tărâmurile Neputinței,
de a ne integra în Absolutul Adevărului,
Străinului Subconștient alungat,
din noi,
de Gratiile sumbre ale Iluziilor Mântuirii,
ce aparțin Păcatelor Originare,
al căror Blestem ne este dedicat,
de Dumnezeul cinic și josnic,
al Condiției Umane,
care-și construiește Catedrale de Plăceri,
din sudoarea Clipelor noastre irosite,
pe ramele Icoanelor,
care ne ține închiși,
în Pașii închinați cu atâta evlavie,
Suferinței.

47) Cuvinte de păpădie

Zodii descântate,
de Norii despletiți ai Reproșurilor,
care-și varsă Furtunile Inimilor de Cer,
peste Fulgerele Zâmbetelor amare,

de atâta Singurătate a Morții,
care înveșmântă,
Paradisurile fiscale ale Dorințelor,
datoare Iluziilor Mântuirii,
Păcatelor Originare,
care ni se preling,
odată cu sângele Cuvintelor de păpădie,
peste care ne suflăm Gândurile,
spre a fi duse către obrajii unei Priviri,
care s-a dovedit,
a nu ne mai aparține,
Eternității Clipei noastre.

48) În Ziua de sărbătoare a Timpului

Lanțuri de Cuvinte,
proscrise pe ridurile Așteptărilor,
se scurg prin șanțurile palmelor bătătorite,
ale Anilor pustii și reci,
în care am fi locuit,
încălzindu-i cu sudoarea Fericirii,
dacă Iluziile Mântuirii,
nu ne-ar fi lovit,
cu Păcatele lor Originare,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
ucigându-l tocmai în Ziua de sărbătoare,

a Timpului,
unei Întâlniri,
Întâmplată Neîntâmplător.

49) Datorii Karmice

Datoriile Karmice,
ale Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
ne cer până și resturile Iubirii,
de Dinainte de Timp,
pe care le-am ascuns în mare grabă,
când am fost răpiți de Iluziile Mântuirii,
Păcatelor Orginare,
tocmai în buzunarele Amintirilor,
unde ne-au fost găsite,
de Privirile fierbinți ale Viselor,
care-au aprins cu ele,
Focul Sacru al Simțămintelor,
stins în mare grabă,
de Predestinarea Deșertăciunii,
acestei Lumi,
care a devenit gardianul tăcut,
al Suferinței noastre,
care nu poate fi lăsată să evadeze,
din închisoarea Timpului.

50) Furate pe ascuns

Petale de Gânduri,
stau răsfirate.
pe floarea uscată de Singurătate,
a Suferinței,
știind că nu va mai putea fi dăruită niciodată,
zămislirii de noi Simțiri,
care să fie furate pe ascuns,
de Iluziile Mântuirii,
care să le apostrofeze,
cu Icoanele Păcatelor Originare,
ale unui Dumnezeu al Condiției Umane,
atât de pervers,
încât a dedicat Iubirea,
geloziei și răzbunării,
și Pacea,
luptelor cu noi înșine.

51) Ne-au preluat până și Urmele Iubirilor

Compromisuri secrete,
zac prin Infernele Paradisurilor,
de Vorbe goale și otrăvitoare,
care se prostituează prin bordelurile Timpului,
măcinându-ne Viețile,

cu Iluziile Mântuirii lor,
primite ca fiind Datorii Karmice,
de către Predestinările,
Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
ale Păcatelor Originare,
care ne-au preluat,
până și Urmele Iubirilor,
fiindcă trebuiau șterse din memoria Viitorului,
pentru a fi îngropate pentru totdeauna,
în Cimitirile de cuvinte,
ale Privirilor pierdute.

52) Cum să ne răzbunăm pe noi înșine

Răscolit de Coșmaruri,
Timpul a decis să plătească,
Iluziilor Mântuirii,
toate Datoriile Karmice ale Iubirii,
înghețate în Inima de Cer,
a Străinului Subconștient al Adevărului Absolut,
ținut închis în spatele gratiilor,
temerilor noastre,
de a privi drept în ochi,
Conștiința zdrobită,
căzută la Tălpile însângerate,
ale Amintirii,
de atâtea tăișuri,

pe care le au Clipele Fericirii,
pe care am părăsit-o,
prosternați la Icoanele Păcatelor Originare,
care ne învață cum să ne răzbunăm,
pe noi înșine.

53) Își sculptează statui

Legăminte Sacre,
se zbat între Viață și Moarte,
pe patul de Suferință,
al Iluziilor Mântuirii,
la care nici o Speranță,
nu mai aduce,
nici măcar o cană de pustiu,
din care să ne umezim buzele,
Neputinței,
cu Apa uscată a Viselor,
despre rămășițele unei Iubiri,
ce-ar fi existat,
de dinainte de Timp și Spațiu,
fiind înmormântată,
în Zările pustiite de Dor,
ale Privirilor pierdute,
în Zâmbetele împietrite,
din care Suferința,
își sculptează statui,

după chipul și asemănarea,
Lui Dumnezeu.

54) Amar și Deșertăciune

Compromisurile,
închinate Eternității,
ucid până și Clipele irosite în van,
ale Iubirii,
pe străzile ruinate ale Destinelor,
spălate de valurile Uitării,
pe care Iluziile Mântuirii,
le folosesc,
pentru a-și spăla,
Icoanele Păcatelor Originare,
care trebuie întreținute,
pe jarul veșnic aprins,
al Nimicniciei,
din care să ne împartă,
fiecărora dintre noi,
câte o felie de Suferință,
ca să ne treacă de foame,
în Societatea de Conusm,
Amar și Deșertăciune.

55) Gradele Morții

Legende,
închistate-n Iluziile Mântuirii,
se descompun,
sub streașinile Amăgirilor,
pe aleile pline de venin,
ale Credințelor,
în Societatea de Consum,
carne putredă,
de Clipe,
prin crâșmele fără sens,
ale Conștiințelor,
vizitate de Stelele alcoolice,
ale Sfinților Părinți,
pe epoleții cărora,
se mai pot citi,
gradele Morții.

56) Societate de Consum Condiție Umană

Blestemele necuvântătoare,
din Întâmplările Neîntâmplătoare,
ale Morții,
se abat asupra Marilor Tăceri,
ale Dumnezeului,

dornic de arginții falși,
ai Iluziilor Mântuirilor,
date în grija Păcatelor Originare,
care îndrumă Destinele,
către Stelele Luminii Divine,
ce trebuie prădate,
cu ajutorul Timpului neiertător,
al bordelurilor de Cuvinte isterice,
înscrise în Scripturile de intrări și ieșiri,
ale Plăților cu vârf și îndesat,
de la porțile părăginite ale Cimitirelor de Cuvinte,
dedicate Paradisului Infernal,
al Societății de Consum,
Condiție Umană.

57) Ne-a fost inoculată

Reguli făcute,
doar pentru sclavii Păcatelor Originare,
pentru a fi respectate,
printre Zidurile grele și apăsătoare,
ale Catedralelor de Mistificări,
unde se vând la suprapreț,
Iubiri contrafăcute prin atelierele Deșertăciunilor,
însuflețite de Pensulele Icoanelor,
prin care bântuie din abundență,
Cinele somptuoase de Taină,

ale Sfinților Părinți,
plini de arginții falși ai Credinței,
numai buni pentru a cumpăra,
întreaga Suferință a Sufletelor năpăstuite,
care și-au pierdut,
Străinul Subconștient al Adevărului Absolut,
printre Iluziile Mântuirilor,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
care ne-a fost inoculată,
în sângele Eternității Clipei,
Iubirii noastre,
de către Greșeala Creației,
unui Dumnezeu răzbunător și cinic.

58) Să se supună Păcatelor Originare

Așteptări amare,
răscolesc Rădăcinile statuilor de cuvinte,
gata să se prăbușească,
sub greutatea sângelui Răsăriturilor,
ale cărui valuri,
lovesc tot mai puternic,
Inimile de Cer,
ale Viselor doborâte,
de Furtunile atâtor Întrebări,
divorțate de Răspunsurile,

Eternității Clipei,
care nu a mai suportat,
Iluziile Mântuirii,
care o obliga de fiecare dată,
să se supună Păcatelor Originare,
ale Singurătății Nemuririi,
Morții.

59) Perindată cu fast

Ferestrele Iluminării,
au fost sparte de furia Iluziilor Mântuirii,
la cererea expresă a Păcatelor Originare,
care nu suportau concurență,
asupra Credinței,
pentru care deține monopolul,
Dumnezeul Străin,
de noi înșine,
Creatorul Condiției Umane,
contrafăcute,
prin turnătoriile Infernului,
unde ni s-a scurs lava incandescentă a Iubirii,
furată din brațele Eternității Clipei,
de dinainte de Timp,
în formele hidoase,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
gata să înfrumusețeze Limbajul de lemn,

al Religiei Nimănui,
perindată cu fast,
prin Catedralele Suferințelor,
vopsite în culorile Fericirii.

60) Vitele de povară ale Conștiinței

Ziduri,
supuse Iluziilor Mântuirii,
se închină falselor Păcate Originare,
care dețin,
Târgurile Vitelor de povară ale Conștiinței,
pe tarabele cărora ni se vând Destinele,
părăsite de vitalitatea,
Eternității Clipei,
de dinainte de a fi Timpul descompunerii,
Iubirii,
în cele patru zări,
ale Suferințelor,
devenite cei mai importanți constructori de Biserici,
plătiți regește,
de Întâmplările Neîntâmplătoare,
ale Predestinării,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
pe care o bem,
inconștienți,

din cănile de pustiu,
ale Iluziei Existenței.

61) Săgeți răzbunătoare

Cearcănele obosite ale Zorilor,
abia mai pot deschide Ochii Luminii Divine,
ascunsă în adâncimile,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
spălată cu lacrimile ploilor de Amintiri
ale Furtunilor de dinainte de Timp,
răscolite de tăișurile Speranțelor,
de plumb,
topit de negura Iluziilor Mântuirii,
în săgeți răzbunătoare,
de Păcate Originare,
care ne sfârtecă,
Piatra amară a Sufletelor,
cioplind-o în statui închinate,
Singurătății Nemuririi,
Morții.

62) La cinele de taină a Sclavagismului modern

Pariuri murdare,
iscodite de Orfelinatele Credinței,
în Deșertăciune,
ale Icoanelor făcătoare de Minuni,
a unor Sfinți Părinți,
îmbuibați cu bucatele alese ale Răzbunării,
pe la cinele de taină,
a Sclavagismului modern,
din Societățile de Consum,
Indiferență,
care mai are locuri neocupate,
printre holurile lungi și reci,
pline de ecourile Suferințelor,
poleite cu Iluziile Mântuirii,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
pe care o așteaptă cu atât de mult drag,
Izbăvirea,
de Caznele Zâmbetelor încremenite,
care se sparg,
odată cu Oglinzile Paralele,
ale Absurdului Existenței,
în nenumărate cioburi de Cuvinte,
din ce în ce mai tăioase.

63) Unde nu mai ajung

Amăgiri Răzvrătite,
pe la porțile somptuoase ale Clipelor irosite,
vândute ca sclave sexuale Timpului proxenet,
ctitor venerat și cinstit,
la Zilele de sărbătoare ale Deșertăciunilor,
cărora le-a construit,
Bordelul Societății de Consum,
atât de multă Moarte,
încât crematoriile de Speranțe,
funcționează la capacitatea maximă,
alături de Cimitirele de Cuvinte,
care au devenit neîncăpătoare,
de câte Vise au de înmormântat,
fără să fi văzut vreodată fața adevărată a Iubirii,
alungată alături de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
pe Pustiurile unde nu mai ajung,
nici Iluziile Mântuirii,
Păcatelor Originare.

64) Năvoade reci și indiferente

Atunci când Stelele cu aripi de lebădă,
ale Destinelor noastre,

încep să cânte,
Iluziile Mântuirii de Iubire,
le dau târcoale,
încercând să le prindă,
Focul Sacru,
în năvoadele reci și indiferente,
ale Păcatelor Originare,
ținute cu brațele vânjoase,
de Singurătatea Nemuririi,
Morții,
care le desprinde din cârligele Eternității,
aruncându-le în corabia căzătoare,
a Deșertăciunilor,
ca să strălucească,
pentru ultima dată,
pe bolta părăsită de Speranțe,
a acestei Lumi.

65) Primul Cuvânt

Sufletul Eternității,
de dinainte de Timp,
a gândit Primul Cuvânt,
rostit de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
cutremura Pământul întrupărilor,
însuflețindu-l,

după chipul și asemănarea Iubirii,
binecuvântându-l,
cu ramurile de măslin ale Păcii,
de noi înșine,
neștiind că Întâmplările Neîntâmplătoare,
ale Singurătății Morții,
venite din Pustiurile Întunericului,
ne vor sparge Zilele Apei Vieții,
care ne va fi turnată în cănile de pustiu,
ale unui Dumnezeu Răzbunător și sadic,
care ne va obliga,
să-i construim,
Catedrale ale Suferinței.

66) Ochii stelei noastre

Caravanele,
Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
ce n-au mai fost răpite,
de Singurătatea Nemuririi,
Morții,
se urnesc desprinse,
din Patimile Focului Sacru,
al Deșertului de Cuvinte,
ale Marilor Tăceri,
care spun atât de mult,
Strigătului surd,
al Inimilor noastre de Cer,

în care ne oglindim,
Destinele,
duc mirodeniile Credinței oarbe,
prin Catedralele Urmelor unei Iubiri,
pe care magii din vechime,
o atribuiau,
Ochilor Stelei noastre,
care ne căuta cu Lumina ei Divină,
încă de atunci,
nașterea acestei Eternități de Clipă,
în care Privirile ne-au devenit,
raze de Fericire.

67) Învinși de Moarte

Zarurile Iluziilor Mântuirii,
au fost aruncate Hazardului fierbinte,
turnat în cănile de pustiu,
ale Viitorului răcit,
de atâtea Cuvinte înghețate,
ce-abia și-au părăsit gerul buzelor,
încremenite în Zâmbetele,
descompuse ale Destinelor,
înfricoșate de Sfinții Părinți,
care par a-și fi pierdut,
pe la bețiile Cinelor de Taină,
Întâmplările Neîntâmplătoare,

care le hrănesc Existența,
la ruleta Nepăsărării unui Dumnezeu,
creator al Jocurilor de Noroc,
în care ne naștem,
de fiecare dată învinși,
de Moarte.

68) Descompuse și înlănțuite

Rugămințile zdarnice ale Viselor,
prin care ar vrea să aducă,
în Pământul întrupărilor,
Eternitatea Iubirii,
zac părăsite de Iluziile Mântuirii,
care nu le suportă Iluminarea,
fiindcă ar dispărea Păcatele Originare,
chiar dacă aceasta ar fi purtată,
de Dumnezeul însingurat,
al Deșertăciunii Creației,
acestei Lumi,
la sărbătoarea,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
unde primește în dar,
noi Catedrale de Vieți,
descompuse și înlănțuite,
de datoriile peste măsură,
ale lăcomiei Sale.

69) Societatea de Consum Iluzii Existențiale

Pasiuni îmbrăcate sumar,
pe plajele de Ademeniri ale Absurdului,
privit din toate colțurile fețelor,
Cimitirelor de Cuvinte ale sale,
pe care le păstorește,
cu ajutorul Iluziilor Mântuirilor,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
de pe umerii cărora,
suntem forțați,
să tundem lâna Timpului,
pe care să o împletim,
după tiparul Suferinței,
la fiecare naștere,
ce-și așteaptă,
Întâmplările Neîntâmplătoare,
ale Amăgirilor plumbuite,
cu Speranțele deșarte,
grele și apăsătoare,
purtate după ultima modă,
a Zădărniciei,
de Zilele deprimate,
date ca rest de plată,
la Speranțele ucise,
de către Societatea de Consum,
Iluzii Existențiale.

70) Încrezătoare în zadar

Datoria Karmică,
a Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
ale Societății de Consum,
a fost plătită,
cu Regretele Apusurilor irosite,
pe gusturile Cimitirelor de Cuvinte nesătule,
ale Iluziilor Mântuirii,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
din care Dumnezeu vrea să își croiască,
Veșnicia,
pierdută prin Zâmbetele înghețate și descompuse,
ale Speranțelor,
cu care mă așteptai încrezătoare,
în zadar,
pe la porțile Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
că va fi lăsat să ne destăinuie,
Calea spre Fericire.

71) O Lume imposibilă

Dinastii de Răzbunări,
se aștern prin Icoanele Sfinților Părinți,

ai Absurdului,
Condiției Umane,
pe tărâmurile căreia,
Întunericul sfidător al tenebrelor Conștiinței,
încerca să ne dovedească,
că ar fi Iluminarea izvorâtă,
din Inima de Cer,
a Străinului Subconștient al Adevărului Absolut,
dacă n-ar fi fost Iubirea,
care să incendieze cu Focul Sacru al Profunzimii,
toate Mormintele de Cuvinte,
la căpătâiurile cărora,
jeleau Iluziile Mântuirii,
de parcă și-ar fi pierdut Păcatele Originare,
fără de care Lumea existenței lor,
dar și a noastră,
așa cum o cunoaștem,
ar fi imposibilă.

72) Surâs crispat

Gânduri măcinate,
în malaxoarele obscene,
ale Iluziilor Mântuirii,
cerșesc,
pe la bordelurile de Clipe irosite,
ale Timpului,

câte o fărâmă din Mormintele Cuvintelor,
pe care ni le adresăm zilnic,
ale căror lespezi de piatră amară,
au fost sculptate,
de Singurătățile Nemuririi,
Morții,
unor Vise,
despre Iubire,
care n-au mai ajuns niciodată,
în brațele Eternității dorite,
pe care o așteptam mereu,
la poarta unui Surâs crispat.

73) Două Statui

Furtuni rupte din Calendarele Apocalipsei,
sfârtecă carnea Pământului întrupat,
în Vorbele Goale pe care ni le rostim,
pe prispele irosite ale Eternităților de Clipe,
ce-ascundeau în lăzile lor de zestre,
Iubirile unor Stele care au căzut,
pe bolta Zilelor,
pe care nu le vom mai căuta niciodată,
fiindcă ni s-au închis Ochii Sentimentelor,
de către Iluziile Mântuirii,
atât de avare după Păcate Originare,
încât ne-au Predestinat,

să ne despărțim definitiv de noi înșine,
pentru a deveni două statui,
care-și caută strada Nimănui,
pe care să fie amplasate.

74) Vor dezlega Iubirea de Blestem

Istorii uitate,
zac înșirate pe scenele pustii,
ale Iluziilor Mântuirii,
care promiteau undeva- cândva,
prin Labirinturile unor Scripturi,
că vor dezlega Iubirea de Blestem,
dacă Păcatele Originare,
vor rămâne interzise,
alături de Adevărul Absolut,
al Străinului Subconștient,
din noi,
lucru ce nu s-a întâmplat,
fiindcă ne-am pierdut adânc,
în Ochii Cuvintelor nerostite,
ale Marilor Tăceri,
Privindu-ne,
am înțeles,
că nu vom putea deveni niciodată,
Singurătatea Nemuririi,
vreunei Morți,

oricât de mult Timp,
ar fi trecut de când nu mai eram,
pe această Lume,
fiindcă Iubeam,
eram, suntem și vom rămâne,
vii.

75) Nimic nu era Neîntâmplător

Drumuri înșirate-n părul încâlcit,
al Regăsirilor,
pe care am vrea să le pieptănăm,
de Visele care mai strălucesc,
pe scenele ruinate,
ce plutesc purtate de Pasiuni,
prin Aripile întunecate,
ale Iluziilor Mântuirii,
care promit,
că vor zbura cu noi,
până dincolo de Păcatele Originare,
care le-am săvârșit,
Iubindu-ne,
ca să cădem,
peste Întâmplările Neîntâmplătoare ale Destinului,
ce-și spală tălpile Viitorului,
în Apa Eternității,
dar nu le-am crezut,

fiindcă de acolo de unde venim,
de dinainte de Timp,
nimic nu era Neîntâmplător,
și nici Păcat.

76) Ținute în sclavie

M-am înecat în lacrimile de rouă,
ale Ochilor tăi,
Speranță,
încercând să înot,
spre Răsăriturile Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
care mă aștepta pe Țărmurile Fericirii,
de dinainte de Timp,
unde Steaua Destinului,
încă mai strălucea,
fără să fi căzut,
în palmele bătătorite de Iluziile Mântuirii,
pe care își reazămă Păcatele Originale,
Fruntea Absurdului,
plină de sudoarea,
Eternităților de Clipe,
ținute în sclavie,
pentru Orgiile unui Dumnezeu,
al Nimănui.

77) Aceeași piesă

M-am înveșmântat cu mantaua Morții,
pentru a te întâlni,
dând la o parte scena Singurătății Nemuririi,
pe care eram programați,
să jucăm amândoi,
aceeași piesă,
a Despărțirii de noi înșine,
în care trebuia să rostim,
Cimitire întregi de Cuvinte,
pe care să le zidim adânc,
în Privirile noastre,
dar nu a fost așa,
fiindcă am ales,
Eternitatea Clipei,
pe care nici un Dumnezeu avar și viclean,
nu a mai reușit să ne-o fure,
cu toate Scripturile Sale,
bine ticluite,
care văd faptele Străinului Subconștient,
ale Adevărului Absolut,
alături de Iubire,
ca fiind Păcate Originare.

SORIN CERIN
- ILUZIA MÂNTUIRII-
-Poeme filosofice-

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre,* sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație

de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia", care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane", în acelaşi articol din „România literară", în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează" acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment", „mici disperări" şi „mici gîndiri". Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat". Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează și vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii", ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile

existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori", în rest, „totul e vînare de vînt". Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie", cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii". Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei". Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă", „Nemurire", „Iluzie", „Absurd", „Tăcere", „Moarte", „Eternitate", „Adevăr Absolut", „Vis", „Liber Arbitru", „Păcatul Originar", „Iubirea", „Singurătatea", „Înstrăinarea", „Dumnezeu" şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum". Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii", înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se

aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune" e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa", ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii." Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului" nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală" e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte", frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor". În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…". Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…". Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…" şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective", şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…". Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării." Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii

contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine". Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul" semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare": „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată." Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum."/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului". Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…".

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă", în raport cu „eternitatea", actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé "* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei", dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire". Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? " Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei" ca „joc de noroc", însoţită de „Speranţă", niciodată lăsată în voia „liberului arbitru", care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.

SORIN CERIN
- ILUZIA MÂNTUIRII-
-Poeme filosofice-

Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipește prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină", din care, plecată, fiinţa căzută în „neant", mai are șansa de a fi sortită „Eternității". Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire", „Dumnezeu", „Biserică", „Absurd", „Clipă şi Eternitate", „Tăcere" şi „Moarte", poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor".
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din "menghina" lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb".
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant și blasfemitor. Sfada cu "adulterinul Dumnezeu" – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

SORIN CERIN
- ILUZIA MÂNTUIRII-
-Poeme filosofice-

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu

Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâșie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veșnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-și drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-și aerisești cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O

apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".

- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**"Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (și distorsionantă în același timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…"
- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul "Guvernământului General al Genezei" bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în 'odaia cu oglinzi' a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al "căderii umanului în zoon politikon"…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986